

HORYZONT (3) *sb m*

horyzont (2), **horizon** (1); *horyzont KołakCath* (2); *horizon Mqcz*.

Oba o jasne.

sg N horizon (1). ♦ *A horyzont* (2).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

Linia pozornego zetknięcia się nieba z ziemią; widnokrąg; horizon Mqcz [horizon – okrąg nieba tak jak daleko widzisz Calep; kraj świata, który kto z wysokiego miejsca okiem wkoło dojrzeć jak należy może – horizon Cn] (3) : Horizon [...] Połowicą niebá álbo hemispherij którą my oczimá śwemi ogárnać możemy/ bo każdy z nas połowicę niebá widzy á połowicą pod ziemią yeft/ to tedy Horizon zową/ yáko dáleko oczimá doyrzeć możemy. Mqcz 158b.

Przen (2) :

Wyrażenie: peryfr. »horyzont sarmacki« = sarmacka ziemia, Sarmacja (2): ZEphiry w ten čás młode láfy rozdymáły/ Y przewdżięczne Fáwony Alpes wypuśczáły. Ná horyzont Sármácki gdy rodzice twoie/ Mieli z Niebá podáne dni wefołe swoie. KołakCath Cv, A3.

KN